

Chce se mi na tomhle místě napsat pár vět o Rozárce. Tedy té černé stafbulí holce se špičatýma ušima, která na vás kouká z nejrůznějších fotek z mých knih, z videí a mnoha dalších materiálů a která na vás ještě dlouho koukat bude, i když její tělo tu už několik měsíců není. Rozárka odešla 4.7. 2024 ve věku sedmnácti let a šesti měsíců. Proč to píšu až se zpožděním? Protože jsem to nechtěl psát se smutkem a nechtěl jsem od nikoho žádné smutné reakce. Ten věk byl krásný a život to byl, moc doufám, naplněný a pořádně stafbulí. Zaslouží si oslavu a hezkou vzpomínku, ne smutek. Alespoň já to tak cítím. Rozárka pro mě byla symbolem jedné obrovské éry života, partákem a průvodcem na mnoha

cestách a velkých změnách nejen mých, ale celé naší rodiny, jejíž byla součástí. Narodila se krátce po půlnoci po Štědrém dnu 2006, jako opožděný a nádherný dáreček pro nás dva v době, kdy už jsme se potřebovali společně starat o nějaké mrně. To miminko nám chvíli opravdu dělala, než postupně přišlo první skutečné dítě a z ní se mohl stát pes ve stále se zvětšující rodině. Během svého života zažila příchod pěti dětí, ke kterým byla vždycky neskutečně hodná a tolerantní. Byla s námi na svatbě, kde vedle nás hrdě pózuje na fotkách, i na svatební cestě. Stěhovala se s námi z Prahy na vesnici a byla u našich nových začátků v novém místě. Byla u toho, když jsem se oficiálně stal trenérem zvířat v zoo, chodila se mnou denně do práce a po mnoha letech se mnou z té práce i odešla. Byli jsme spolu součástí vystoupení se zvířaty v areálu Bororo a většinou byla u diváků populárnější, než leccajký exot. Zvládli jsme opravdu stovky představení pro děti na školách a školkách, ona mě do těch školek často s nadšením vtahovala a po cestě na ně jsme spolu prochodili snad všechny kouty Prahy. Byla doba, kdy byla se mnou úplně u všeho, 24 hodin denně, sedm dní v týdnu. A když něco prožívala, tak na plné pecky. Lásku, odpor, hrůzu i obrovskou radost ze života.

Kdysi jsem se během jediné vteřiny rozhodnul, že chci mít stafbula. Bylo to přesně ve chvíli, kdy jsem to plemeno uviděl poprvé v televizi v jakémsi dokumentu o „bojových plemenech“. Velká žíhaná fena s obrovskou hlavou běžela proti kameře a vypadala, jak obrovská koule energie, ze které se šklebí obří rozesmátá tlama a do strany podivně trčí nohy, které asi díky své postavě nezvládla dávat při běhu pod sebe. Tu kouli energie jsem musel mít...a Rozárka pak taková byla. Jsem přesvědčen, že podle stafbulů, jako byla ona, vymyslel Terry Prachett bahenní draky ze Zeměplochy. Tvory, jejichž největším darem i největší hrozbou byl jejich vnitřní žár, schopný je pohánět k velkým výkonům, ale také je kdykoliv sežehnout zevnitř. Pokud bahenní drak bojuje, tak jen na život na smrt, přičemž vítěz v polovině případů exploduje nadšením... A Rozárka uměla přesně takhle nadšeně explodovat bez ohledu na následky, stejně jako uměla jiné věci upřímně a naplno nesnášet. Díky svému vnitřnímu žáru bahenního draka zvládla vyskočit tak vysoko, až bylo pro ni nebezpečné odtamtud dopadnout zpátky na zem. Uměla viset za zuby tak, že by si je sama poškodila. Vrhout se z žebříňáku ze dvou metrů na hlavu prostě jen proto, že je to super zábava. Narážet pořád dokola hrudníkem do mnohem většího psa mých rodičů bez ohledu na to, že ona při tom neustále odlétává, zatímco on se ani nehne. Skočit opakovaně do hluboké vody přesto, že je leden a ona neumí plavat...prostě tu vodu milovala, stejně

jako spoustu jiných věcí, za kterými se vrhala po hlavě. A na rozdíl od všech jiných psů, se kterými jsem kdy chodil běhat, se při běhu buď řítla vpřed naplno, nebo vysíleně padla na zem. Možnost „jen tak trochu zpomalit“ pro ni neexistovala. V jedné knize o stafbulech jsem četl, že musíte občas myslet za ně, abyste je ochránili před nimi samými, protože oni se šetřit nebudou. A o Rozárce to byla pravda, tedy dokud byla při síle. Když už nemohla běhat, zůstávala jí vášeň alespoň pro jídlo a spánek a tyhle dvě vášně jí vydržely do poslední chvíle.

Hrozně dlouho jsme na konci jejího života čekali, kdy to sama vzdá, než nám došlo, že něco vzdát nemá ve své stafbulí povaze. A když už jí různé neduhy připravily o sluch, většinu zraku, ocásek, několik vnitřních orgánů a většinu zubů, když už bez pomoci nezvládla vstát a poslední dny už ani chodit a když už přestaly zabírat všechny prášky na bolest, smířil jsem se s tím, že teď budu muset naposledy rozhodnout já za ní. Ne proto, abych ji ochránil před smrtí, ale před dalším životem v tomhle stavu. Usnula, s laskavou pomocí paní veterinářky, doma na svém pelíšku po večeři a při tom měla na sobě ruce většiny naší rodiny. A přísahám, že ve chvíli, kdy injekce začala zabírat, jsem jasně slyšel její duši, jak se hlasitě směje. Úplně se řehtala jako blázen. Říká se, že pro naše zvířata je připraven duhový most, za kterým budou mít zpátky svoje zdraví, nic je nebolí a užívají si běhání po loukách. Já vím, že Rozárka za tím mostem určitě ještě pořád visí zakousnutá na nejbližší větvi, cloumá s ní ze strany na stranu a užívá si, že má zpátky všechny zuby. A jestli se tam opravdu uvidíme, tak jí na té větvi strašně rád zvednu do výšky jako tolikrát za jejího života. A jestli se neuvidíme...tak ona bude spokojená i s kýmkoliv jiným, kdo tu větev zvedne za mě 😊. Byl to stafbul, co uměl naplno žít, uměl milovat i nenávidět, děsit se i radovat. A tímhle textem jsem jí za to všechno, co z ní šlo, chtěl poděkovat. Díky Rozárko a měj se tam dobře.

František Šusta, prosinec 2024

PS: Za fotky děkuju Petrovi Hamerníkovi, bývalému kolegovi ze zoo.